

Tsjip/Letteren, jaargang 11
nummer 3 – oktober 2001

Tijdschrift voor literaire, culturele en kunstzinnige
vorming

ISSN 1387-0009 / NUGI 724

Tsjip/Letteren is een uitgave van Biblion Uitgeverij onder
auspiciën van de Stichting Promotie Literaire Vorming
te Nijmegen.

Redactie

Alfons Andriessen, Joop Dirksen, Leo Ewals,
Anke Lavrijsen, Michel van der Maas, André Mottart,
Mireille Oostindië (tevens eindredactie),
Anne-Mariken Raukema (hoofdredeactie),
Frank Tarenskeen, Sylvia Thijssen

Vaste medewerkers

Kees Combat, Cor Geljon, Sofie De Jonckheere,
Nicolien Montessori, Wam de Moor,
Jacques de Vroomen

Medewerkers aan dit nummer

Cor Geljon, Marianne Hermans, Hannie Humme,
Mireille Oostindië, Anne-Mariken Raukema,
Cedric Stalpers, Katrien Vloeberghs, Jacques de Vroomen

Basisvormgeving

Ellen Mulders

Illustraties in dit nummer

Sylvia Thijssen

Redactieadres

Anne-Mariken Raukema
Stichting Lezen
Oxford House
Nieuwezijds Voorburgwal 328 G
1012 RW Amsterdam
tel. (020) 623 05 66
e-mail amraukema@lezen.nl

Tsjip/Letteren verschijnt vier keer per jaar:
in april, juni, oktober en december.

Kopij inzenden uiterlijk twee maanden voor de
verschijningsmaand.

TSJIP

Bonnie legt haar arm om mijn hoofd heen en duwt mijn gezicht tegen haar bloes.
Ik krijg bijna geen lucht. Ik haal mijn schouders op, dat Bonnie weet dat ik bijna stik
en het niet erg vind.

Ze streelt mijn rug op haar manier, alsof ze er gitaar op speelt. Daar mag ze nog lang
mee doorgaan. Ze mag er ook bij zingen, zoals zij zingt.

‘Het komt wel goed. Het komt wel goed. Het komt wel.’

Haar stem valt stil, haar hand ook. In haar borst, waar mijn hoofd tegenaan ligt, hoor
ik haar adem horten. Ik hoor haar heel stilletjes ‘Jezus’ zeggen.

‘Jezus, moet je die twee nu zien.’

Ze laat me los, zodat ik kan zien wat ze bedoelt.

Mijn gezicht is verfrommeld en mijn oogleden plakken aan elkaar, maar ik wrijf tot
ik weer in de tuin ben, en om me heen kan kijken.

Als eerste krijg ik Bootsman in het oog. Hij wacht in zijn rolstoel voor de deur van
de keuken. Het licht van binnenuit staat als een kamertje om hem heen. Ik hoor hem
mummelen. Hij zegt dat hij een toren heeft gebouwd. Hij zegt dat hij een hond nalaat.
Hij zegt dat ze in Charlestown goed kunnen dansen. Maar wat doet zo’n jongen daar
verder? Wat kun je daar wel wat je hier niet kunt?

Ik moet lachen. Ik moet echt heel breed lachen. Ik laat al mijn tanden zien, want
ongeveer vier meter boven Bootsmans hoofd, terwijl hij daar in zichzelf opgesloten zit
en altijd weer hetzelfde mompelt, zit Edie. Hij ziet haar niet, en zij kijkt niet naar hem.

Zij kijkt naar niemand. Ze is een wit engeltje dat ook in zichzelf zit opgesloten. Ze
zit in de dakgoot en staart ernstig voor zich uit. Met haar arm maakt ze een draaiende
beweging boven haar hoofd. Ze draait en draait. Ze denkt dat haar gezicht licht geeft.
Nu wel. Nu niet.

‘Edie!’ roep ik. ‘Edie, wat doe je, dat mag niet!’

‘Waarom niet?’ roept ze terug. Ze houdt niet op met draaien en licht geven. De
schepen moeten haar goed begrijpen.

‘Omdat het gevaarlijk is. Kom naar beneden. Kom hier!’

‘Ja!’ roept ze terug. ‘Kom hier! Kom hier!’

‘Jezus,’ zegt Bonnie tegen mij. Ze giechelt, en wauwelt iets wat ik niet versta, omdat
haar lippen spannen van het lachen. Ze zet een paar stappen naar het huis toe. Ze
moet onze moeder zijn, vindt ze zelf, en de ene keer moet ze een oude hond voeren, de
andere keer moet ze Bootsman helpen, en nog een andere keer mij troosten of Edie uit
de dakgoot halen.

Een paar meter verderop blijft ze staan.

Bootsmans hond kruist haar pad.

Ze kijkt op hem neer, naar hoe hij naar het huis terugkeert.

Hij sloft, neemt alle tijd van de wereld, laat zijn kop hangen en kijkt vanonder zijn
wenkbrauwen naar omhoog. Zijn blik zegt dat hij eigenlijk niet meer weet wat hij net
gedaan heeft.

Bonnie en ik volgen hem naar de keukendeur, waar hij drie keer om zijn as draait,
en tenslotte weer deurmat wordt.

Bonnie draait zich naar me om. Ze tilt haar armen op en steekt haar handen vragend
naar me uit. Zoals ze erbij staat lijkt het alsof ze ons allemaal aanwijst.

‘Kan het kwaad?’ zegt ze.

Nee, denk ik. Heel gelukkig zijn we hier nog niet geworden, maar het kan erger.

Bonnie breidt een sok. Edie zit op het dak. Bootsman praat tegen niemand. Zijn hond
huilt naar de maan.

Dat wordt een mooie brief.

Ik kijk over mijn schouder naar Axel, of hij ons ziet.

Nee.

Hij slaapt al, diep, met zijn rug tegen de buik van Mortimer aan.

Bart Moeyaert, Het is de liefde die we niet begrijpen. *Amsterdam/Antwerpen: Querido*,
2001; p. 93-95.